

A tévében is bombasiker!

New York Times bestseller-szerző

L. J. SMITH

Küzdelem

Vámpír-
naplók

*finer
selection*

L. J. Smith

The title 'Vámpírnaplók 2.' is rendered in a large, black, serif font. The letter 'V' is highly decorative, featuring a large, sweeping flourish that extends to the left and then curves over the top of the 'V'. A small teardrop-shaped drop is positioned at the bottom of the 'V'. The rest of the title is in a clean, classic serif typeface.

Vámpír-
naplók 2.

Küzdelem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Lisa Jane Smith
A mű eredeti címe: Vampire Diaries 2. The Struggle
Fordította: Farkas Veronika
A szöveget gondozta: Dávid Anna

A művet eredetileg kiadta: HarperCollins Publishers, USA

Szöveg:
Copyright © 1991 by Daniel Weiss Assoc. and Lisa Jane Smith

Borító:
Key Artwork © 2010 Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 258 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Kedves barátomnak és testvéremnek, Judynak

Külön köszönet Anne Smithnek, Peggy Bokulicnak és Lauer Pennynek a virginiai információkért, valamint Jack és Sue Checknek a helyi hagyományokért és tudnivalókéért

– **D**amon!
Jeges szél csapkodta Elena haját, és beletépett vékony pulóverébe. Tölgyfalevelek kavarogtak a gránit sírkövek között, és a fák dühödten rázták ágaikat. Elena keze jéghideg volt, a szája és az arca elzsibbadt, de bátran szembenézett az üvöltő fergeteggel, és belekiabált.

– Damon!

Ezt az időjárást az ő Ereje támasztotta, hogy elijessze a lányt. De nem sikerült. Elenát már a gondolattól elöntötte a mérge, hogy ugyanez az Erő Stefan ellen fordul, és izzó haragja kioltotta a szelket. Ha Damon csinált valamit Stefannal, ha bántotta...

– Felelj, te átkozott! – kiabálta a temetőt övező tölgyek közé.

Egy ráncos, barna kézre emlékeztető tölgyfalevél hullott a lába elé, de válasz nem érkezett. Odafent ólomszürke volt az ég, éppen olyan szürke, mint körülötte a sírkövek. Elenát elöntötte a pulykamérge és a tehetetlenség érzése. Tévedett. Damon nincs itt. Csak ő van itt egyedül, meg az üvöltő szél.

Damon mögötte állt. Annyira közel, hogy a ruhájuk összeért, amikor Elena megfordult. Ebből a távolságból meg kellett volna hallania, hogy egy ember áll ott, meg kellett volna éreznie legalább a teste melegét. De Damon persze nem ember.

Elena pár lépésnyit hátrált, mielőtt összeszedte volna magát. Minden ösztöne, ami néma maradt, miközben a vad szélbe kiabált, azért könyörgött, hogy meneküljön.

Elena ökölbe szorította a kezét. – Stefan hol van?

Egy ránc jelent meg Damon két sötét szemöldöke között. – Milyen Stefan?

Elena előrelépett, és pofon vágta.

Nem is gondolkozott előtte, utána pedig alig tudta elhinni, mit tett. De jó erős pofon volt, teste minden lendületét beleadta, és Damon feje félrebillent tőle. Elena keze csípett. Csak állt ott, megpróbálta lassabban venni a levegőt, és a férfit nézte.

Damon ugyanúgy volt öltözve, mint amikor először találkoztak: feketében. Puha, fekete csizma, fekete farmer, fekete pulóver és bőrdzseki. És úgy nézett ki, mint Stefan. Elena nem is értette, hogyan nem vette eddig észre. Ugyanolyan sötét haja volt, ugyanolyan világos bőre, és ugyanolyan felkavaróan jóképű volt. Csak a haja volt egyenes göndör helyett, a szeme fekete, akár az éjféli, a szája pedig kegyetlen.

Lassan visszafordította a fejét, hogy a lányra nézzen, és Elena látta, hogy vér szökött az arcába, ahol megütötte.

– Ne hazudj nekem – szólalt meg remegő hangon. – Tudom, ki vagy. Tudom, *mi* vagy. Te ölted meg Tanner tanár urat tegnap este. És most Stefan is eltűnt.

– Csak nem?

– Ezt pontosan tudtad!

Damon elmosolyodott, majd azonnal abba is hagyta.

– Figyelmeztetlek: ha bántottad...

– Akkor mi lesz? – kérdezte a férfi. – Mit fogsz tenni, Elena? Mit *tudsz* te tenni ellenem?

Elenának elakadt a szava. Most ébredt csak rá, hogy abbamaradt a szél. A nappalt halálos csend öntötte el körülöttük, mintha mozdulatlanul állnának egy hatalmas erőkör közepén. Úgy tűnt, mintha minden, az ólmos égbolt, a tölgyek és a vérbükkök, maga a föld is Damonhoz kapcsolódna, mintha belőlük nyerné az Erejét. A férfi enyhén hátrabillentett fejjel állt előtte, a szeme feneketlenül mély volt, és furcsa fények cikáztak benne.

– Nem tudom – suttogta Elena –, de ki fogok találni valamit. Ezt elhiheted.

Damon hirtelen felnevetett, mire a lány szíve ugrott egyet, és hevesen kalapálni kezdett. Istenem, milyen gyönyörű férfi. A jóképű túl erőtlen és színtelen szó lett volna rá. Mint általában, most is csak egy pillanatig tartott a nevetés, de még azután is, hogy az ajka kijózanodott, maradt belőle a szemében.

– Hiszek neked – válaszolta ellazulva, és végignézett a temetőn. Majd visszafordult, és a lány felé nyújtotta a kezét. – Te túl jó vagy az öcsémhez – jelentette ki társalgási hangnemben.

Elenában felmerült, hogy ellökje a kezét, de nem akart még egyszer hozzáérni. – Áruld el, hol van.

– Talán majd később. És nem ingyen. – Amikor visszahúzta a kezét, Elena észrevette, hogy ugyanolyan gyűrűt visel, mint Stefan: ezüstöt, egy lapis lazulival. Ezt ne felejtsd el, gondolta harciasan. Ez fontos.

– Az öcsém – folytatta Damon – bolond. Azt hiszi, hogy csak mert úgy nézel ki, mint Katherine, éppen olyan gyenge vagy, és befolyásolható, mint ő. De nincs igaza. Már a város másik végétől éreztem a dühödet. Most is érzem, fehér, mint a sivatagi nap. Erős vagy Elena, még így is, amilyen vagy. De annyival erősebb lehetnél...

Elena értetlenül meredt rá, nem tetszett neki a témaváltás. – Nem tudom, miről beszélsz. És mi köze ennek Stefanhoz?

– Az Erőről beszélek, Elena. – Damon hirtelen közelebb lépett a lányhoz, a tekintete szinte belefúródott, a hangja lágy volt, és sűrű. – Te már mindent kipróbáltál, és semmi nem volt elég. Te vagy az a lány, akinek mindene megvan, de mindig kicsúszott valami a kezéből, valami, amire nagyon vágyik, de nem lehet az övé. Ezt kínálok neked. Az Erőt. Örök életet. És olyan érzelmeket, amilyeneket még nem tapasztaltál.

Elena végre megértette, és epe szökött a torkába. Fulladozni kezdett a rettenettől és az undortól. – Nem.

– Miért nem? – suttogta Damon. – Miért ne próbálnád ki, Elena? Légy őszinte. Valóban nem vágysz rá egy kicsit sem?

Sötét szeme csupa tűz volt, és olyan intenzíven nézett, hogy rabul ejtette Elenát, képtelen volt elkapni a pillantását. – Felébreszthetem azokat a dolgokat, amik mind ez ideig csak szunnyadtak benned. Te elég erős vagy ahhoz, hogy a sötétségben élj, hogy dicsőséget arass benne. Te lehetsz az árnyékok királynője, Elena. Miért ne fogadnád el az Erőt? Hadd segítsek neked!

– Nem – válaszolta a lány, miközben elszakította tőle a pillantását. Nem fog ránézni, nem hagyja, hogy ezt tegye vele. Nem feledtetheti el vele... feledtetheti el vele...

– Ez a végső titok, Elena – folytatta Damon. A hangja éppen olyan gyengéd volt, mint a torkát cirógató ujjai. – Olyan boldog leszel, mint még soha.

Van valami rettenetesen fontos, aminek eszébe kell jutnia. Damon az Erőt használja, hogy elfeledtesse vele, de Elena ezt nem fogja hagyni...

– És akkor együtt leszünk, te meg én. – A hideg ujjbegyek a lány nyakát simogatták, becsusszantak a pulóvere alá. – Csak mi ketten, mindörökké.

Hirtelen, amikor az ujjak a két apró sebhez értek a nyakán, fájdalom hasított Elenába, és nyomban kitisztult a feje.

Elfeledteti vele... Stefan.

Őt akarja kiűzni az agyából. Stefan emlékét, a zöld szemét és a mosolyát, ami mögött mindig ott bujkál egy kis szomorúság. De most már semmi nem törölheti ki Stefan a gondolataiból, azok után, amit együtt tettek. Elena elhúzódott Damontól, és ellökte hideg kezét. Egyenesen a férfitra meredt.

– Már megtaláltam, amit kerestem – válaszolta nyersen. – És azt is, akivel örökké együtt akarok maradni.

Damon szemében feketeség gyűlt, hideg düh, ami végigsepert kettejük között. Elenát egy lecsapni készülő kobrára emlékeztette.

– Ne legyél olyan ostoba, mint az öcsém – mondta a férfi. – Vagy veled is ugyanúgy elbánok.

Elena most már félt. Nem tudott ellenállni, mert jeges hideg ömlött el benne, ami megfagyasztotta a csontjait. A szél ismét erőre kapott, az ágak csapkodni kezdtek. – Áruul el, hol van, Damon.

– Ebben a pillanatban? Nem tudom. Nem lennél képes egy pillanatra kivenni a fejedből?

– Nem! – Elena megremegett, a haja ismét az arcába csapott.

– Ez az utolsó szavad mára? Jól gondold meg, Elena, hogyan akarsz játszani velem. A következmények súlyosak is lehetnek.

– *Meggondoltam.* – Le kell állítania Damont, mielőtt a férfi ismét a hatalmába keríti. – És nem tudsz megijeszteni, Damon, nem vetted még észre? Amint Stefan elmondta, ki vagy, és mit tettél,

minden hatalmadat elveszítetted felettem. *Gyűlöllek*. Undorodom tőled. És már semmit nem tehetsz velem.

Damon arca megváltozott, lefagyott róla az érzéki mosoly, és átvette helyét a kegyetlenség és a keserű keménység. Felnevetett, de ezúttal abba sem hagyta. – Semmit? – kérdezte. – *Bármit* megtehetek veled és a szeretteiddel. Fogalmad sincs, Elena, hogy mire vagyok képes. De meg fogod tudni.

Hátralépett, és a szél késként vágott Elenába. A látása mintha elhomályosult volna; mintha fénypontok töltötték volna meg előtte a levegőt.

– Jön a tél, Elena – mondta Damon, és a hangja még a szél üvöltésében is tisztán, fagyosan csengett. – Kegyetlen évszak. És mielőtt ideér, megtudod, mire vagyok képes. Mielőtt eljön a tél, te velem leszel. Az enyém leszel.

Elenát megvakította a kavargó fehérség, és már nem látta Damon sötét alakját. A hangja is kezdett elhalványulni. A lány átölelte magát, lehajtotta a fejét, és egész testében remegett. Azt suttocta: – Stefan...

– Ó, és még egy dolog – tért vissza Damon hangja. – Kérdezted, mi van az öcsémmel. Ne nagyon keresgélj. Tegnap megöltem.

Elena felkapta a fejét, de nem látott semmit, csak a szédítő fehérséget. Ami égette az orrát és az arcát, és összetapasztotta a szempilláit. Csak amikor az első pelyhek megpihentek az arcán, akkor jött rá, mi az: havazott.

November elsején havazott. Odafentről eltűnt a nap.

Természetellenes félhomály borult az elhagyott temetőre. A havazás elvakította Elenát, a szélről pedig teljesen átfagyott, miközben a jeges folyóvízbe lépett. Ennek ellenére nem volt hajlandó az új temető és a mögötte haladó út felé fordulni. Úgy tippelte, épp előtte kell lennie a Wickery-hídnek. Oda tartott.

A rendőrség az Old Creek Road mellett találta meg Stefan autóját. Ez azt jelenti, hogy a fiúnak valahol a Drowning patak és az erdő között kell lennie. Elena végigbotorkált a bozotos ösvényen a temetőben, nem adta fel, lehajtott fejjel lépkedett, összehúzva magán vékony pulóverét. Kicsi kora óta ismerte ezt a temetőt, és vakon is eligazodott benne.

Mire átkelt a hídon, mindene fájt. Már nem havazott olyan erősen, de a szél rosszabb lett. Behatolt a ruhája alá, mintha csak valami vékony papír fedné a testét, és emiatt nem kapott levegőt.

Stefan, gondolta, és kifordult az Old Creek Roadra, amin észak felé botorkált tovább. Nem hitte el, amit Damon mondott. Ha Stefan meghalt volna, arról *tudna*. A fiú életben van, és meg kell találnia. Bárhol lehet ebben a kavargó fehérségben; bárhol heverhet sebesülten, átfagyva. Elena homályosan érezte, hogy már nem

gondolkozik ésszerűen. Minden gondolata egyfelé járt. Stefan. Megtalálni Stefan.

Egyre nehezebb volt az úton maradni. Jobb felől tölgyfák álltak, bal felől a Drowning patak sebes vize futott. Elena tántorogni kezdett, és lelassult. A szél már nem tűnt olyan szörnyűnek, de nagyon elfáradt. Le kell ülnie pihenni, csak egy pillanatra.

Miközben lerogyott az út mellett, hirtelen ráébredt, milyen ostobaság volt Stefan keresésére indulni. Stefan majd eljön hozzá. Nem kell mást tennie, csak itt ülnie és várnia. Valószínűleg már úton is van.

Elena lehunyta a szemét, és felhúzott térdére támasztotta a fejét. Kicsit átmelegedett. A gondolatai elkalandoztak, és Stefan látta, amint rámosolyog. Erős, biztonságos karjaiba vette, és Elena belesimult az ölelésbe, boldogan megszabadult a félelemtől és a feszültségtől. Hazatért. Ott volt, ahova tartozott. Stefan soha nem hagyná, hogy baja essen.

De akkor, ahelyett, hogy megölelte volna, Stefan rázni kezdte. Tönkretette Elena pihenésének csodálatos békéjét. A lány meglátta sápadt, sürgető arcát, a fájdalomtól sötét, zöld szemét. Megpróbálta az értésére adni, hogy maradjon nyugton, de a fiú nem hallgatott rá. *Elena, kelj fel*, mondta, és a lány érezte zöld tekintetének ellenállhatatlan, parancsoló erejét. *Elena, most azonnal kelj fel...*

– Elena, kelj fel! – Ez a hang magas volt, vékony, és rémült. – Ne már, Elena! Kelj fel! Nem bírunk el!

Elena pislogva rámeredt egy arcra, ami kicsi volt, szív alakú, világos, szinte áttetsző bőrrel, amit puha, vörös, göndör haj keretezett. Tágra nyílt, barna szemek meredtek rá aggódalmasan, a szempilláin hópelyhek ültek.

– Bonnie – szólalt meg Elena lassan. – Mit keresel itt?

– Nekem segített megtalálni téged – válaszolta egy másik, mélyebb hang Elena túloldalán. A lány odafordult, és egy elegáns ívű szemöldökpárt pillantott meg a kreol bőrön. Meredith sötét szeme, ami általában cinikus volt, most szintén aggodalmasnak tűnt. – Állj fel, Elena, ha nem akarsz tényleg hókirálynővé válni.

Elenát mindenhol hó borította, mint egy fehér szörmekabát. Mereven felállt, a két lányra támaszkodva. Együtt sétáltak vissza Meredith autójához.

A kocsiban elvileg meleg volt, de Elena idegvégződéseinek ekkor tértek magukhoz, és reszketésre bírták, elárulták neki, mennyire fázik igazából. A tél kegyetlen évszak, gondolta a lány, miközben Meredith elindította az autót.

– Mi történt, Elena? – kérdezte Bonnie hátulról. – Hogy képzelted, hogy csak így elrohansz az iskolából? És hogyan jöttél ide ki?

Elena habozott, majd megrázta a fejét. Semmit nem szeretett volna jobban, mint mindent elmesélni Bonnie-nak és Meredithnek. Elmondani Stefan és Damon rettenetes történetét, és hogy igazából mi történt Tannerrel előző este – és utána. De nem volt rá képes.

Még ha hinnének is neki, ez nem csak az ő titka.

– Mindenki téged keres – tájékoztatta Meredith. – Az egész iskola tombol, a nagynénéd meg az örület határán áll.

– Bocsánat – válaszolta Elena tompán, miközben megpróbálta elállítani vad reszketését. Ráfordultak a Maple Streetre, majd bekanyarodtak a házuk elé.

Judith néni odabent várakozott előmelegített takarókkal. – Tudtam, hogy amikor megtalálnak, félig meg lesz a fagyva – mondta elszántan derűs hangon, miközben Elenáért nyúlt. – Havazás egy nappal Halloween után! Alig tudom elhinni. Hol találtatok rá, lányok?

– Az Old Creek Roadon, a hídon túl – válaszolta Meredith.

Judith néni vékony arcáról eltűnt a szín. – A temető mellett? Ahol a támadások történtek? Elena, *hog*y voltál képes...? – Amikor Elenára nézett, elhalt a hangja. – Most erről nem beszélünk többet – folytatta, és próbálta megőrizni derűs modorát. – Hadd hámozzuk le rólad ezeket a nedves ruhákat.

– Ha megszáradtam, vissza kell mennem – jelentette ki Elena. Ismét működni kezdett az agya, és egyet biztosan tudott: igazából nem látta Stefant odakint, az csak álom volt. Stefan még nem került elő.

– Ilyesmit nem kell tenned – válaszolta Robert, Judith néni vőlegénye. Elena addig észre sem vette, hogy ott áll, kicsit odébb. De a hangja ellentmondást nem tűrő volt. – A rendőrség már keresi Stefant; hagyj, hadd végezzék ők a dolgukat – mondta.

– A rendőrök azt hiszik, ő ölte meg Tanner tanár urat. De nem ő volt az. Ugye ti tudjátok, igaz? – Miközben Judith néni lehúzta róla a csuromvizes pulóvert, Elena felváltva pillantott rájuk támogatásért, de mindegyik arcon ugyanaz tükröződött.

– *Tudjátok*, hogy nem ő tette – ismételte meg szinte elkeseredetten.

Csend volt. – Elena – szólalt meg végül Meredith –, senki nem akarja azt hinni, hogy ő tette. De... hát, nagyon gyanúsnak tűnik, hogy így megszökött.

– Nem szökött meg. Nem! *Nem...*

– Elena, cssss – mondta Judith néni. – Ne izgasd fel magad. Szerintem kezdesz beteg lenni. Olyan hideg volt odakint, és tegnap éjjel csak pár órát aludtál... – Az egyik kezével megsimogatta Elena arcát.

Ez már túl sok volt Elenának. Senki nem hitt neki, még a barátai és a családja sem. Abban a pillanatban úgy érezte, mintha ellenségek vennék körül.

– Nem vagyok beteg! – kiabálta, miközben elhúzódott. – És nem örültem meg. Higgyetek, amit akartok, de Stefan nem szökött meg, és nem ölte meg Tanner tanár urat, és nem érdekel, ha senki sem hisz nekem... – hallgatott el zokogva. Judith néni folyamatosan körülötte buzgólkodott, felkísérte a szobájába, Elena pedig hagyta. De nem volt hajlandó lefeküdni, amikor Judith néni felvetette, hogy esetleg fáradt lehet. Inkább, amint felmelegedett, leült a nappali kanapéjára a kandalló mellé, a maga köré tornyozott takarók közé. Egész délután csörgött a telefon, és hallotta, hogy Judith néni a barátaival, a szomszédokkal és az iskolával beszél. Mindannyiukat biztosította, hogy Elena jól van. Az... az előző esti tragédia felzaklatta egy kicsit, ennyi, és mintha láza is lenne. De kipiheni magát, és kutya baja sem lesz.

Meredith és Bonnie leültek mellé. – Szeretnél beszélgetni? – kérdezte Meredith halkán. Elena megrázta a fejét, és a tűzbe meredt. Mindnyájan ellene vannak. És Judith néni téved. Nincs jól. Nem is lesz, amíg Stefant meg nem találják.

Matt is beugrott, szőke haján és sötétkék dzsekijén hópolyhek ültek. Amikor belépett a szobába, Elena reménykedő pillantást vetett rá. Előző nap Matt segített neki megmenteni Stefant, amikor az egész iskola meg akarta lincselni. De aznap józan sajnálkozással viszonzta a reménykedő pillantást, és a szemében tükröződő aggodalom csak Elenának szólt.

A csalódás elviselhetetlennek tűnt. – Mit keresel itt? – követelt magyarázatot Elena. – Az ígéreted miatt jöttél, miszerint „vigyázol rám”?

Matt tekintetében fájdalom szikrázott fel. De a hangja rezzenetlen maradt. – Részben talán igen. De amúgy is vigyáznék rád, függetlenül attól, mit ígértem. Aggódom érted. Elena, figyelj...

Elena nem volt figyelős kedvében. – Nos, tök jól vagyok, köszönöm. Kérdezz meg bárkit. Úgyhogy abba hagyhatod az aggodást. Egyébként sem értem, miért kellene egy *gyilkosnak* tett ígéretedet megtartanod.

Matt döbbenetesen pillantott Meredithre és Bonnie-ra. Majd reménytelenül megrázta a fejét. – Ez nem fair.

Elena nem volt fair kedvében. – Mondtam, hogy ne aggódj értem és a dolgaim miatt. Kösz, jól vagyok.

Az üzenet félreérthetetlen volt. Matt abban a pillanatban fordult az ajtó felé, amikor Judith néni megjelent pár szendviccsel.

– Elnézést, mennem kell – motyogta, miközben az ajtóhoz sietett. Vissza sem nézett.

Meredith, Bonnie, Judith néni és Robert beszélgetni próbáltak, miközben elfogyasztották a korai vacsorát a tűz mellett. Elena nem tudott enni, és nem akart beszélgetni. Egyedül a kishúga, Margaret nem érezte szörnyen magát. A négyévesek optimizmusával bújt oda Elenához, és kínálta meg a cukorkáiból.

Elena szorosan átölelte, és az arca egy pillanatra Margaret fehérszőke hajához simult. Ha Stefan képes lenne felhívni vagy üzeni, mostanra már megtette volna. A világon semmi nem akadályozhatná meg, hacsak súlyosan meg nem sebesült, vagy csapdába nem esett, vagy...

Nem volt hajlandó erről az utolsó „vagy”-ról gondolkozni. Stefan életben van; muszáj életben lennie. Damon hazudott.

De Stefan bajban van, és meg kell találnia valahogy. Egész este emiatt aggodott, és elkeseredetten próbált valami tervet kiötölni. Egy dolog nyilvánvaló: csak magára számíthat. Senkiben nem bízhat.

Besötétedett. Elena fészkelődni kezdett a kanapén, és megjárt szotta, hogy ásítózik.

– Fáradt vagyok – mondta halkán. – Lehet, hogy mégis megbetegedtem. Szerintem elmegyek aludni.

Meredith éles pillantást vetett rá. – Éppen arra gondoltam, Miss Gilbert – fordult Judith nénihez –, hogy esetleg itt maradhatnánk éjszakára Bonnie-val. Hogy Elena ne legyen egyedül.

– Milyen jó ötlet – válaszolta Judith néni örömmel. – Ha a születek nem bánják, én örülnék neki.

– Hosszú lenne a visszaút Herronba. Szerintem én is maradok – jelentette ki Robert. – Majd alszom a kanapén. – Judith néni el-lenkezni kezdett, hogy rengeteg vendégszoba van, de Robert nem engedett. Azt mondta, a kanapé pont jó lesz.

Miután kinézett a kanapéről az előszobába, ahol tisztán látszott a bejárati ajtó, Elena kővé dermedve ült tovább. Ezt jól kitervelték, vagy legalábbis ugyanaz az ötletük támadt. Gondoskodnak róla, hogy ne hagyhassa el a házat.

Amikor kis idő múlva kisétált a fürdőszobából vörös selyemkimonójában, az ágyán ülve találta Mereditht és Bonnie-t.

– Hát, üdv, Rosencrantz és Guildenstern – mondta keserűen.

Bonnie, aki eddig depressziósnak tűnt, most láthatóan megriadt. Kétkedve pillantott Meredithre.

– Tudja, kik vagyunk. Úgy értette, szerinte a nagynénje kémjei lettünk – nyugtatta meg Meredith. – Elena, tudnod kellene, hogy ez nem így van. Egyáltalán nem bízol bennünk?

– Nem tudom. Kellene?

– Igen, mert mi a *barátaid* vagyunk. – Mielőtt Elena megmozdulhatott volna, Meredith leugrott az ágyról, és becsukta az ajtót. Majd Elena felé fordult. – Most az egyszer hallgass meg, te kis idióta. Igaz, hogy nem tudjuk, mit gondoljunk Stefanról. De ez a te hibád. Mióta összejöttetek, kizársz minket mindenből.

Mindenféle történt, amiről nem beszéltél. Legalábbis nem mondtad el a teljes igazságot. De ennek ellenére, mindennek ellenére mi még mindig bízunk benned. Még mindig szeretünk. Még mindig mögötted állunk, Elena, és segíteni szeretnénk. És ha ezt nem veszed észre, akkor *tényleg* idióta vagy.

Elena lassan elfordult Meredithtől, és Bonnie sápadt arcára nézett. Bonnie bólintott.

– Így van – mondta, miközben szaporán pislogva próbálta visszatartani a könnyeit. – Ha te már nem is szeretsz minket, mi azért még mindig szeretünk.

Elena érezte, ahogy az ő szemébe is könny szökik, és az arca megenyhül. Aztán Bonnie leugrott az ágyról, és mindhárman összeölelkeztek, Elena szeméből pedig visszatarthatatlanul potyogni kezdtek a könnyek.

– Sajnálom, hogy nem mondtam el mindent. Tudom, hogy nem értitek, és még azt sem magyarázhatom el, hogy miért nem mesélhetek el mindent. De nem tehetem. Viszont egyet megmondhatok. – Hátralépett, a kézfejjével letörölte a könnyeit, és őszintén nézett a lányokra. – Függetlenül attól, milyen gyanúsnak tűnik Stefan, nem ő ölte meg Tannert. Tudom, hogy nem, mert azt is tudom, ki tette. Ugyanaz, aki Vickie-t is megtámadta, meg az öregembert a híd alatt. És... – egy pillanatra megállt, és elhallgatott – ...és, Bonnie, szerintem Jangce halála is az ő lelkén szárad.

– Jangce? – nyílt nagyra Bonnie szeme. – De miért akart megölni egy kutyát?

– Nem tudom, de aznap éjjel ott járt a házban. És... dühös volt. Sajnálom, Bonnie.

Bonnie kábultan csóválta a fejét. Meredith szólalt meg. – Miért nem szólsz a rendőrségnek?

Elena nevetésében hisztéria csengett. – Nem tehetem. Ez olyasmi, amit nem tudnának kezelni. És ezt sem magyarázhatom meg. Azt mondtátok, bíztok bennem; akkor higgyétek el nekem.

Bonnie és Meredith egymásra néztek, majd az ágytakaróra, ami-ből Elena idegességében kihúzkodott egy szálát. Végül Meredith szólalt meg. – Rendben. Miben segíthetünk?

– Nem tudom. Semmiben, kivéve... – Elena elhallgatott és Bonnie-ra nézett. – Kivéve – folytatta más hangon –, ha segítesz nekem megkeresni Stefant.

Bonnie őszintén megdöbbsent. – Én? De mit tehetnék én? – Majd Meredith sóhajtására azt felelte: – Ó! Ó!

– Tudtad, hol vagyok, amikor kimentem a temetőbe – mondta Elena. – És még Stefan érkezését is megjósoltad.

– Azt hittem, te nem hiszel az ezoterikus hülyeségekben – válaszolta Bonnie erőtlenül.

– Azóta megtudtam egyet s mást. Egyébként meg *bármiben* hajlandó lennék hinni, ha segítene megtalálni Stefant. Ha bármi esélye van, hogy segít.

Bonnie összegömbölyödött, mintha a lehető legkisebbre akarna összezsugorodni. – Elena, te nem érted – mondta elkeseredetten. – Én ezt nem tanultam; nem tudom uralni. És... és ez már nem játék. Minél többet használja az ember az erejét, annál inkább használja az erő is *őt*. A végén azon kaphatja magát, hogy folyamatosan használja, akár akarja, akár nem. Ez *veszélyes*.

Elena felállt, odasétált a cseresznyefa öltözőasztalkához, és lenézett rá, de igazából észre sem vette. Végül megfordult.

– Igazad van; ez nem játék. És elhiszem, hogy nagyon veszélyesé válhat. De Stefannak sem játék. Bonnie, szerintem odakint van, és nagyon megsérült. És senki nem segíthet rajta. Senki nem is

keresi, kivéve az ellenségeit. Lehet, hogy haldoklik. Lehet... lehet, hogy már meg is...

Elena torka elszorult. Lehajtotta a fejét az asztalkára, és nagy levegőt vett, próbálta összeszedni magát. Amikor felnézett, látta, hogy Meredith Bonnie-t bámulja.

Bonnie kiegyenesítette a vállát, és amennyire csak tudta, kihúzta magát. Felszegte az állát és összeszorította a száját. Általában puha, barna tekintetében komor fény égett, amikor Elenára nézett.

– Kell egy gyertya. – Csak ennyit mondott.

Gyufa sercent, szikrákat vetve a sötétségbe, majd erős, fényes gyertyaláng gyúlt. Arany ragyogásba vont a fölé hajoló Bonnie arcát.

– Mindkettőtökre szükségem van, hogy segítetek összpontosítani – mondta. – Nézzetek a lángba, és gondolatok Stefanra. Idézzétek fel, hogy néz ki. Történnék bármi, ti csak nézzétek a lángot. És bármi legyen, nehogy megszólaljatok.

Elena bólintott, és nem hallatszott más, csak halk szuszogás. A láng villogott és táncolt, fénymintákat vetett a lányokra, akik törökülésben ültek körülötte. A csukott szemű Bonnie mélyen, lassan szívta be a levegőt, mint aki aludni készül.

Stefan, gondolta Elena, miközben a lángot bámulta, és minden akaraterejét ebbe a gondolatba próbálta sűríteni. Az elméjében megjelent a fiú, minden érzékszervével magához idézte. Érezte a gyapjúpulóvere érdességét az arcán, a bőrdzsekije illatát, a karja erejét maga körül. Ó, Stefan...

Bonnie szempillája megrebbent, és felgyorsult a légzése, mint amikor valaki rosszat álmodik. Elena elszántan a lángon tartotta a tekintetét, de amikor Bonnie megtörte a csendet, végigfutott a

hideg a hátán. Először felnyögött, mint akinek fáj valami. Majd dobálni kezdte a fejét, szaggatottan vette a levegőt, és szavakká állt össze a nyögdecselés.

– Egyedül... – mondta, majd elhallgatott. Elena körme a tenyerébe vajt. – Egyedül... a sötétben – folytatta Bonnie. A hangja távoli volt, és elkínzott.

Megint csend lett, majd Bonnie hadarni kezdett.

– Sötét van, és hideg. És egyedül vagyok. Van mögöttem valami... érdes és kemény. Sziklák. Először fájdalmat okoztak, de már nem. A hidegtől érzéketlenné váltam. Annyira fázom... – Bonnie megvonaglott, mintha elhúzódna valamitől, majd felnevetett, rettenetes hangon, mintha zokogna. – Ez... vicces. Soha nem gondoltam volna, hogy ennyire vágyom majd a napra. De itt mindig sötét van. És hideg. Nyakig ér a jeges víz. Ez is vicces... mindenütt víz, én meg szomjan halok. Olyan szomjas vagyok... fáj...

Elena szíve elszorult. Bonnie Stefan gondolataiban volt, és ki tudja, mire bukkan ott? Stefan, áruld el, hol vagy, gondolta elkese-redetten. Nézz körbe; áruld el, mit látsz.

– Szomjas vagyok. Kellene egy kis... élet? – Bonnie hangja bizonytalan volt, mintha egy fogalmat nem tudna tolmácsolni. – Gyenge vagyok. Azt mondta, mindig én leszek a gyengébb. Ő erős... egy gyilkos. De én is az vagyok. Megöltem Katherine-t; lehet, hogy megérdemlem a halált. Miért ne hagyjam...?

– Ne! – kiáltott Elena, még mielőtt vissza tudta volna nyelni. Abban a pillanatban megfeledkezett mindenről, Stefan fájdalmán kívül. – Stefan...

– Elena! – kiáltott fel ugyanakkor Meredith élesen. De Bonnie feje előreesett, a szóáradat elnémult. Elena rémülten döbbent rá, mit tett.

– Bonnie, jól vagy? Meg tudod találni? Nem akartam...

Bonnie felemelte a fejét. A szeme már nyitva volt, de se a gyertyára, se Elenára nem nézett. Egyenesen maga elé meredt, kifejezés-telen arccal. Amikor megszólalt, torz volt a hangja, és Elena szíve megállt egy pillanatra. Nem Bonnie hangja volt, de Elena felismer-te a hangot. Már hallotta a szájából egyszer, a temetőben.

– Elena – mondta a hang –, ne menj a hídhhoz. Az a Halál, Elena. Ott a Halál vár rád. – Aztán Bonnie feje előreesett.

Elena megmarkolta a vállát, és megrázta. – Bonnie! – Szinte sikoltozott. – Bonnie!

– Mi... jaj, ne. Engedj el. – Bonnie hangja gyenge volt és resz-keg, de a sajátja. Még mindig előrebukva a homlokára tette a kezét.

– Bonnie, jól vagy?

– Azt hiszem... igen. De olyan különös volt. – Élessé vált a hangja, és pislogva felnézett. – Mi volt az, Elena, hogy gyilkolt?

– Emlékszel rá?

– Mindenre emlékszem. Azt is tudom, milyen volt; rettenetes. De az mit jelentett?

– Semmit – válaszolta Elena. – Stefan hallucinált, ennyi.

Meredith vágott közbe. – Stefan? Szóval tényleg azt hiszed, hogy Stefanra volt hangolva?

Elena bólintott, és a szeme sajgott és égetett, miközben elfor-dult. – Igen. Szerintem Stefan volt az. Csak ő lehetett. És szerin-tem azt is megtudtuk, hol van. A Wickery-híd alatt, a vízben.

Bonnie csak bámult. – Nem emlékszem semmire a hídról. Nem olyan volt, mint egy híd.

– De magad mondtad a végén. Azt hittem, emlékszel... – Elena hangja elakadt. – Nem emlékszel arra a részre – jelentette ki határozottan. Ez nem kérdés volt.

– Arra emlékszem, hogy egyedül vagyok egy hideg helyen, gyengének érzem magam... és szomjas vagyok. Vagy éhes? Nem tudom, de hiányzott... valami. És majdnem meg akartam halni. És akkor felkeltettél.

Elena és Meredith egymásra pillantottak. – Utána pedig – közölte Elena Bonnie-val – mondtál még valamit, furcsa hangon. Azt mondtad, ne menjünk a híd közelébe.

– Azt mondta, *te* ne menj a híd közelébe – javította ki Meredith. – Te, Elena. Azt mondta, a halál vár ott rád.

– Nem érdekel, mi vár rám – jelentette ki Elena. – Ha Stefan ott van, akkor odamegyek.

– Akkor mindannyian megyünk – mondta Meredith.

Elena habozott. – Nem kérhetek tőletek ilyet – válaszolta lassan. – Veszélyes lehet... nem is tudjátok, mennyire. Lehet, hogy az lenne a legjobb, ha egyedül mennék.

– Viccelsz? – kérdezte Bonnie felszegett állal. – *Imádjuk* a veszélyt. Én fiatalon és gyönyörűen akarok sírba szállni, emlékszel?

– Ne csináld – vágta rá Elena. – Magad mondtad, hogy ez már nem játék.

– És Stefannak sem az – emlékeztette őket Meredith. – Azzal nem érünk el semmit, ha itt várakozunk.

Elena már le is dobta a kimonóját, és a ruhásszekrényre felé indult. – Jobb lesz, ha melegen felöltözünk. Válasszatok, amit akartok – mondta.

Amikor többé-kevésbé felöltöztek az időjárásnak megfelelően, Elena az ajtó felé fordult. Majd megtorpant.

– Robert – mondta. – Nem fogunk tudni kijutni mellette az ajtóig, még akkor sem, ha alszik.

Egyszerre fordultak az ablak felé.

– Ó, nagyszerű – állapította meg Bonnie.

Miközben kimásztak a birsalmafára, Elena ráébredt, hogy elállt a havazás. De a levegő csípte az arcát, és ez eszébe juttatta Damon szavait. A tél kegyetlen évszak, gondolta, és megremegett.

A házban sehol sem égett a villany, a nappalit is beleértve. Robert biztos alszik már. Elena még így is visszatartotta a lélegzetét, amikor a sötét ablakok előtt másztak végig. Meredith kocsija kicsit odébb állt az utcában. Elena az utolsó pillanatban úgy döntött, hogy visznek kötelet is, és hangtalanul kinyitotta a garázs hátsó ajtaját. A Drowning pataknak erős a sodrása, és veszélyes dolog lesz belegázolni.

Az útjuk feszülten telt a város széléig. Amikor odaértek az erdő szélére, Elenának eszébe jutott, hogyan záporoztak rá a levelek a temetőben. Különösen a tölgyfalevelek.

– Bonnie, van valami jelentőségük a tölgyfáknak? A nagymám mondott valaha bármit róluk?

– Nos, a druidák szent fának tartották őket. Az összes fát, de a tölgyeket különösen. Úgy gondolták, a fák lelke erőt ad nekik.

Elena ezt csendben emésztgette. Amikor odaértek a hídhöz, és kiszálltak a kocsiból, feszült pillantást vetett az út mellett álló tölgyfákra. De az éjszaka tiszta volt, és furcsán nyugodt, még szelő sem libbentette meg az ágakon maradt száraz, barna leveleket.

– Figyeljétek, nem láttok-e egy varjút – kérte Bonnie-t és Mereditht.

– Varjút? – kérdezte Meredith élesen. – Mint Bonnie-ék házánál aznap, amikor Jangce meghalt?

– Amikor Jangce meghalt. Igen. – Elena sebesen kalapáló szívvel közelítette meg a Drowning patakot. A neve ellenére nem is patak volt, hanem egy sebesen iramló folyó, vörös agyagparttal. Felette állt a Wickery-híd, egy faépitmény, amelyet majdnem száz évvel azelőtt építettek. Egykor elég erős volt ahhoz is, hogy kocsikat elbírjon; most már csak a gyalogosok használták, vagyis szinte senki, annyira kiesett az útból. Kopár, kihalt, barátságtalan hely, gondolta Elena. Itt-ott hófoltokat látott a talajon.

Korábbi bátor kijelentései ellenére Bonnie lemaradozott. – Emlekeztek, mi volt, amikor legutóbb átmentünk ezen a hídon? – kérdezte.

Túlságosan is, gondolta Elena. Amikor legutóbb átkeltek rajta, éppen kergette őket... valami... a temetőből. Vagy valaki, gondolta.

– Még nem kelünk át rajta – mondta fennhangon. – Először ezen az oldalon nézünk be alá.

– Ahol a feltépett torkú öregembert találták meg – dűnnyögte Meredith, de követte a barátnőjét.

Az autó reflektorai megvilágították a part egy kis részét a híd alatt. Ahogy Elena kilépett a keskeny fénysávból, baljós előérzete támadt. A halál várja, mondta a hang. Idelent lenne a Halál?

A lába megcsúszott a nedves, iszamos köveken. Csak a víz robaját hallotta, és tompa visszhangját a feje feletti hídról. Hiába erőltette a szemét, a sötétben csak a puszta folyópartot látta, és a híd fagerendáit.

– Stefan? – suttopta, és szinte örült, hogy a víz zubogása elnyomta a hangját. Úgy érezte magát, mint aki egy üres házban kérdezi, hogy „van itt valaki?”, attól rettegetve, hogy valaki válaszolni fog.

– Ez itt nem jó – szólalt meg mögötte Bonnie.

– Hogy érted?

Bonnie körbenézett, és enyhén megcsóválta a fejét, a teste megfeszült a koncentrációtól. – Csak rossz helynek tűnik. Én nem... például korábban a folyót sem hallottam. Semmit nem hallottam, csak néma csendet.

Elena szíve elszorult a csalódástól. Valahol tudta, hogy Bonnie-nak igaza van, hogy Stefan nem ezen a vad, elhagyott helyen fogják megtalálni. De egy része túlságosan félt ahhoz, hogy a barátnőjére hallgasson.

– Meg kell győződnünk róla – nyögte ki sajnó szívvel, majd továbbment a sötétben, kikapogatva az utat, mert látni nem látott. Ám végül be kellett látnia, hogy nincs nyoma, hogy bárki is járt volna erre mostanában. A vízben sem volt sötét fej. A farmerjába törölte hideg, sáros kezét.

– Megnézhetjük a híd túlsó oldalát is – ajánlotta fel Meredith, és Elena gépiesen bólintott. De nem kellett Bonnie arcát látnia ahhoz, hogy tudja, mit találnak majd. Ez nem az a hely volt.

– Tűnjünk el innen – mondta, miközben kimászott a part menti növényzetből, a híd mögötti fénycsóva felé. Amikor odaért hozzá, Elena kővé dermedt.

Bonnie levegő után kapkodott. – Ó, te jó ég...

– Vissza – sziszegte Meredith. – A part mögé.

Az autó fényszórói tisztán megvilágítottak egy alakot. Elena vadul dobogó szívvel bámulta, de csak annyit látott, hogy férfi. Az arca homályba borult, de a lánynak rettenetes előérzete volt.

Az alak feléjük indult.

Elena lebukott, és a híd alatti sáros parthoz simult, amennyire csak tudott. Érezte, hogy Bonnie reszket mögötte, Meredith körmei pedig a karjába vájnak.

Innen semmit nem láttak, de egyszer csak nehéz léptek hangzottak fel a hídon. A lányok levegőt is alig mertek venni, egymásba kapaszkodtak, felfelé fordított arccal. A nehéz léptek végigdübögtek a fapallókon, és távolodni kezdtek.

Jaj, csak menjen tovább, gondolta Elena. Légyszi...

Az ajkába mélyesztette a fogait, majd Bonnie nyiffant fel halkán, jeges kezével Elenáét szorítva. A léptek visszafelé indultak.

Ki kellene mennem oda, gondolta Elena. Engem akar, nem őket. Meg is mondta. Ki kellene mennem oda, szembenézniem velem, és akkor talán hagyja, hogy Bonnie és Meredith elmenjenek. De a tüzes haragból, ami aznap reggel megtartotta, mostanra már csak hamu maradt. Minden akaratereje sem volt elég ahhoz, hogy elengedje Bonnie kezét, hogy kiszakítsa magát.

A léptek közvetlenül felettük szólaltak meg. Majd csend lett, amit valami csúszós nesz követett a parton.

Ne, gondolta Elena, és előntötte a félelem. Lejön. Bonnie felnyögött, és Elena vállába temette a fejét, Elenának pedig minden izma megfeszült, amikor mozgást érzékelt – lábfejeket, lábakat – a sötétben. *Ne...*

– Mi a *csudát* csináltok odalent?

Elena agra először nem volt hajlandó feldolgozni az információt. Még mindig pánikolt, és majdnem felsikoltott, amikor Matt még egy lépést tett a parton, és bekukucskált a híd alá.

– Elena? Mi a *csudát* csinálsz? – kérdezte ismét.

Bonnie felkapta a fejét. Meredithből megkönnyebbülten robbant ki a levegő. Elena úgy érezte, mindjárt megadja magát a térde.

– Matt – szólalt meg. Nem volt képes többet kinyögni.

Bonnie artikuláltabb volt. – És *te* mi a *csudát* csinálsz itt? – kérdezte emelkedő hangszíjjal. – Szívrohamot akarsz ránk hozni? Mit keresel itt ilyen késő éjjel?

Matt zsebre vágta a kezét, és csörgetni kezdte az apróját. Miközben a lányok kimásztak a híd alól, a folyót bámulta. – Titeket követtelek.

– Hogy *mi*? – kérdezte Elena.

Matt kelletlenül felé fordította az arcát. – Titeket követtelek – ismételte meg gyorsan. – Biztos voltam, hogy ki fogod cselezni a nagynénédet, és visszamész. Úgyhogy a kocsimban ültem az út túloldalán, és figyeltem a házat. És tényleg, ott másztatok kifelé az ablakon. Úgyhogy követtelek.

Elena nem tudta, mit mondjon. Haragudott, és persze Matt csak a Stefannak tett ígéretét próbálta betartani. De a gondolat, ahogy Matt ott ücsörög a viharvert Fordjában, fagyoskodva és vacsora

nélkül... Furcsán belesajdult a szíve, de nem akart ezen rágódni.

– Ne haragudj, Matt – mondta. – Azért, ahogy otthon viselkedtem, és... amiért... – Egy pillanatig a szavakat kereste, majd feladta. Mindenért, gondolta reménytelenül.

– Hát, te se haragudj, hogy rátok ijesztettem. – Matt sebesen visszafordult felé, mintha ezzel rendezve is lenne az ügy. – És most lennétek szívesek megmondani, mi a csudát kerestek itt?

– Bonnie azt hitte, Stefan esetleg itt lehet.

– *Nem* Bonnie hitte – ellenkezett Bonnie. – Bonnie azonnal megmondta, hogy ez nem az a hely. Egy csendes, zajmentes, zárt helyet keresünk. Úgy éreztem magam... mintha bezártak volna – magyarázta.

Matt gyanakodva pillantott rá, mintha Bonnie harapós lenne. – Biztosan úgy volt – válaszolta.

– Sziklák voltak körülöttem, de nem olyanok, mint ezek.

– Biztosan nem. – Oldalra pillantott, Meredith felé, aki megsajnálta.

– Bonnie-nak látomása volt – magyarázta.

Matt hátrálni kezdett, és Elena meglátta az arcélét a fényben. Az arckifejezéséből látta, hogy nem tudja, elmenjen-e, vagy szállítsa mindhármukat a legközelebbi diliházba.

– Ez nem vicc – magyarázta. – Bonnie-nak van hozzá tehetsége, Matt. Tudom, hogy mindig azt mondtam, hogy nem hiszek az ilyesmiben, de tévedtem. Nem is tudod, mennyire. Ma este ő... valahogy Stefanra hangolódott, és bekukkantott oda, ahol lehet.

Matt nagyot sóhajtott. – Értem. Rendben...

– Ne legyél ilyen leereszkedő, Matt! Nem vagyok hülye, és én mondom, ez létezik. Ott volt Stefannal; olyan dolgokat tudott, amiket csak Stefan. És látta, hol esett csapdába.

– Csapdába – ismételte meg Bonnie. – Ez az. Tuti, hogy nem olyan nyílt hely volt, mint egy folyó. De víz is volt, nyakig ért nekem. *Neki*. Körülötte sziklafalak, amit vastag moha borított. A víz jéghideg volt, mozdulatlan, és bűdös.

– De mit láttál? – kérdezte Elena.

– Semmit. Olyan volt, mintha vak lennék. Valahogy tudtam, hogy a legkisebb fénysugárnál is képes lennék látni, de nem voltam. Olyan sötét volt, mint egy sírban.

– Mint egy sírban... – Elena megborzongott. Eszébe jutott a romtemplom a temető feletti dombon. Ott volt egy sír, amiről egyszer azt hitte, hogy kinyitotta.

– De egy sír nem lenne olyan vizes – mondta Meredith.

– Nem... de akkor fogalmam sincs, *hol* lehetett – merengett Bonnie. – Stefan nem igazán volt eszénél; olyan gyenge és sebzett volt. És olyan szomjas...

Elena kinyitotta a száját, hogy Bonnie-ba fojtsa a szót, de ekkor Matt vágott közbe.

– Megmondom, minek hangzik ez nekem – mondta.

A három lány a fiúra pillantott, aki egy kicsit távolabb állt tőlük, mintha csak hallgatózna. Már majdnem megfélelkeztek róla.

– Nos? – kérdezte Elena.

– Úgy hangzik, mint egy kút – válaszolta Matt.

Elena pislogott, és izgatott lett. – Bonnie?

– *Lehetséges* – válaszolta Bonnie lassan. – A mérete, a falak meg minden stimmelne. De a kutak nyitottak; látnom kellett volna a csillagokat.

– Ha le volt fedve, akkor nem – magyarázta Matt. – A környéken egy csomó farmnak van használaton kívüli kútja, és páran le

is fedik őket, hogy a kisgyerekek bele ne essenek. A nagyszüleim is le szokták fedni.

Elena nem tudta tovább visszafojtani az izgatottságát. – Ez lehet az. *Biztosan ez az.* Bonnie, emlékszel, azt mondtad, *mindig* sötét van odabent.

– Igen, és volt egy kis föld alatti hangulata. – Bonnie is izgatott lett, de ekkor Meredith vetett közbe egy gyakorlatias kérdést.

– Szerinted hány kút lehet itt Fell’s Churchben, Matt?

– Valószínűleg több tucat – válaszolta a fiú. – De fedett? Nem olyan sok. És ha arra célzol, hogy valaki itt dobta be Stefan, akkor biztosan nem olyan helyen, ami szem előtt van. Hanem egy elhagyott részen...

– És az autóját ezen az úton találták meg – tette hozzá Elena.

– Az öreg Francheréknél – mondta Matt.

Mindannyian egymásra néztek. A Francher farmház romos és lakatlan volt, mióta csak az eszüket tudták. Az erdő közepén állt, és az erdő majdnem száz éve benőtte.

– Menjünk – javasolta egyszerűen Matt.

Elena a karjára tette a kezét. – Elhiszed...?

A fiú egy pillanatra elkapta a tekintetét. – Nem tudom, mit higgyek – mondta végül. – De én is jövök.

Szétváltak, és két kocsival indultak el. Matt ment elől Bonnie-val, Meredith Elenával követte. Matt egy használaton kívüli kis földúton hajtott végig, amíg az el nem tűnt.

– Innentől gyalog megyünk – közölte a többiekkel.

Elena örült, hogy hozott magával kötelet; ha Stefan a Francher-kútban van, szükségük lesz rá. És ha nincs ott...

Erről nem volt hajlandó gondolkodni.

Nem volt könnyű átvágni az erdőn, különösen sötétben. Az aljnövényzet vastag volt, és elhalt ágak kapaszkodtak beléjük. Éjszakai pillék repkedtek körülöttük, láthatatlan szárnyuk végigsímtott Elena arcán.

Végül kiértek egy tisztásra. Egy öreg ház alapjai álltak ott, terméskövek, amelyeket benőtt a gaz és a szeder. A kémény nagyrészt még egyben volt, üregekkel, ahol egykor malter tartotta össze, mint egy omladozó műemlék.

– A kút valahol hátul lesz – mondta Matt.

Meredith találta meg és hívta oda a többieket. Összegyűltek körülötte, és lenéztek a lapos, négyszögletű kőre, ami majdnem egy szintben feküdt a talajjal.

Matt leguggolt, és megvizsgálta körülötte a földet és a növényeket. – Nemrég megmozdították – állapította meg.

Elena szíve ekkor lódult csak neki igazán. Érezte, ahogy a torkában és az ujjbegyeiben is lüktetni kezd a vére. – Emeljük le – mondta suttogásnál alig hangosabban.

A kőfedél olyan nehéz volt, hogy Matt meg sem tudta mozdítani. Végül mind a négyen tolni kezdték, a földnek feszülve, amíg a kő csikorogva el nem mozdult pár milliméterrel. Amint támadt egy kis rés a kő és a kút között, Matt egy faágat használva emelőként szélesebbre tárta. Majd ismét megtolták.

Amikor elég nagy lett a nyílás ahhoz, hogy Elena válla és feje beférjen rajta, a lány lehajolt, és benézett. Szinte nem is mert reménykedni.

– Stefan?

A következő másodpercek, amíg a fekete lyuk fölé hajolt, lebámult a sötétbe, és csak az általa leverte kavicsok visszhangját hallotta, rettenetesek voltak. Majd csodálatos mód egy másik hang szólalt meg.

– Ki az...? Elena?

– Ó, Stefan! – Elena teljesen felpörgött a megkönnyebbüléstől.
– Igen! Itt vagyok, itt vagyunk, és ki fogunk szabadítani. Jól vagy? Megsérültél? – Csak azért nem zuhant be maga is, mert Matt elkapta. – Stefan, tarts ki, van nálunk kötél. Mondd, hogy nincs bajod.

Halvány, szinte felismerhetetlen hangot hallott, de Elena tudta, mi az. Nevetés. Stefan hangja rekedtes volt. – Voltam... jobban is – felelte. – De... élek. Ki van veled?

– Én vagyok az, Matt – szólalt meg Matt, miközben elengedte Elenát. Maga is a lyuk fölé hajolt. Elena, aki szinte esztét vesztette a megkönnyebbüléstől, észrevette, hogy kicsit kába a tekintete. – És Meredith, és Bonnie, aki legközelebb kanalakat fog nekünk hajlítgatni. Ledobok egy kötelet... hacsak Bonnie nem tud hipnózissal kiemelni onnan. – Még mindig térden állva Bonnie felé fordult.

A lány fejbe vágta. – Ne viccelődj ezzel! Húzd ki!

– Igen, hölgyem – válaszolta Matt kicsit spiccesen. – Tessék, Stefan. Kösd magad köré.

– Jó – válaszolta Stefan. Nem hozta fel, hogy elfagyott az ujjja a hidegtől, vagy hogy fel tudják-e emelni. Nem volt más lehetőség.

A következő negyedóra Elena számára rettenetes volt. Csak négyen együtt tudták kihúzni a fiút, bár Bonnie leginkább csak lelkes, biztató szavakkal járult hozzá a sikerhez, amikor megálltak levegőt venni. De Stefan ujjai végül megmarkolták a sötét lyuk peremét, és Matt előrenyúlt, hogy elkapja a hóna alatt.

Majd Elena ölelte át, a mellkasa köré fonta a karjait. Stefan természetellenes mozdulatlanságából, a teste merevségéből pontosan érezte, mennyire rosszul alakultak a dolgok. A fiú arra használta az ereje utolját, hogy segítsen az őt kihúzóknak; a keze össze volt

vagdosva, és vérzett. De Elenát leginkább az aggasztotta, hogy kezei nem viszonzták kétségbeesett ölelését.

Amikor eléggé elengedte a fiút ahhoz, hogy meg tudja nézni magának, látta, hogy a bőre viaszfehér, és sötét árnyékok vannak a szeme elatt. A bőre olyan hideg volt, hogy Elena megrémült.

Aggódva pillantott a többiekre.

Matt összehúzta a szemöldökét. – Minél előbb el kellene juttatnunk a klinikára. Orvosra van szüksége.

– Nem! – A hang gyenge volt és rekedtes, és abból a roskadt alakból jött, akit Elena átölelt.

Érezte, hogy Stefan összeszedi magát, és lassan felemeli a fejét. Zöld szeme Elena szemébe mélyedt, és a lány megérezte a sürgétést.

– Orvosokat... ne. – A fiú tekintete szinte égette. – Ígérd meg... Elena.

Elena szeme szúrta, és a látása elhomályosult. – Megígérem – suttozta. Majd érezte, hogy ami eddig fenntartotta Stefánt, a nyers akaraterő és eltökéltség, most elhagyja. Elena karjaiba omlott, eszméletlenül.

– De muszáj megnéznie egy orvosnak. Úgy néz ki, mint aki haldoklik! – mondta Bonnie.

– Nem lehet. Most nem tudom elmagyarázni. Csak vigyük haza, rendben? Idekint átázik, és megfagy. Otthon majd megbeszéljük.

Elég nehéz volt végigcipelni Stefan az erdőn, és ez egy időre mindenkinek lefoglalta a gondolatait. Nem tért magához, és amikor végre végigfektették Matt autójának hátsó ülésén, mindannyian kék-zöld foltosak és kimerültek voltak. Ráadásul Stefan ruhájától mindannyian vizesek lettek. Elena az ölében tartotta a fejét, miközben a panzióhoz hajtottak. Meredith és Bonnie követték őket.

– Ég a villany – kanyarodott be Matt a nagy, rozsdavörös épület elé. – Biztosan ébren van. De az ajtó zárva lehet.

Elena gyengéden lerakta Stefan fejét, majd kicsusszant az autóból, és látta, hogy az egyik ablak felragyog, ahogy odébb húznak egy függönyt. Majd egy fej és egy váll jelent meg az ablakban, és lefelé nézett.

– Flowers néni! – kiáltotta Elena integetve. – Én vagyok az, Elena Gilbert, Flowers néni. Megtaláltuk Stefan, és be szeretnénk vinni!

Az ablakban álló alak nem mozdult, és nem adta jelét, hogy hallotta a szavakat. De a tartásából Elena tudta, hogy még mindig őket nézi.

– Flowers néni, itt van Stefan – mutatott az autó megvilágított belső terére. – Legyen szíves!

– Elena! Már nyitva van! – Bonnie hangja a verandáról szólt, elterelve a figyelmét az alaktól. Amikor visszanézett, látta, hogy a helyére libben a függöny, majd lekapcsolódik odafent a lámpa.

Ez fura volt, de nem volt idő hosszasan töprengeni rajta. Meredithszel segítették Mattnek felemelni Stefánt, majd felvinni a lépcsőn.

Odabent sötét és mozdulatlan volt a ház. Elena az ajtóval szemben lévő lépcsőhöz irányította a többieket, majd fel a második emeletre. Onnan bementek a hálószobába, és Elena megkérte Bonnie-t, hogy nyissa ki a kamraajtónak látszó ajtót. Egy újabb lépcső tűnt fel, nagyon sötét és keskeny.

– Ki hagyja... nyitva a bejáratát... a törtétek után? – nyögdecsejt Matt, ahogy cipelték a nehéz testet. – Biztosan megőrült.

– *Tényleg* örült – hangzott fel Bonnie hangja odafentről, miközben kinyitotta a lépcső tetején az ajtót. – Amikor utoljára beszélünk, elképesztő ostobaságokat... – akadtak a torkán a szavak.

– Mi az? – kérdezte Elena. De amikor Stefan szobájának a küszöbére értek, maga is meglátta.

Elfelejtette, milyen állapotban maradt a szoba, amikor utoljára itt járt. Ruhával teli utazóládák hevertek szanaszéjjel az oldalon, mintha egy óriás hajigálta volna szét őket. Ami bennük volt, szétszóródott a padlón, az öltözőasztalról és a többi bútorról származó tárggyal együtt. A bútorok felforgatva hevertek, és egy ablak is betört, hideg szél fújt be rajta. Csak egyetlen

lámpa égett az egyik sarokban, és groteszk árnyak meredeztek a mennyezeteten.

– Mi történt? – kérdezte Matt.

Elena nem válaszolt, amíg le nem fektették Stefan az ágyára.

– Nem tudom biztosan – mondta, és ez igaz is volt, bár éppen csak. – Tegnap este már így volt. Matt, segítesz? Meg kellene szárítani.

– Keresek egy másik lámpát – mondta Meredith, de Elena gyorsan megszólalt.

– Nem, éppen elég jól látunk. Nem akarnál tüzet rakni?

Az egyik tátongó utazóládából egy sötét színű frottírköpeny is kihullott. Elena felkapta, és Mattel lerángatták Stefanról a nedves ruhákat. Elena éppen a pulóverét próbálta levenni róla, de a nyakára vetett egyetlen pillantás elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy mozdulatlaná dermedjen.

– Matt, nem tudnád... oda tudnád adni azt a törülközőt?

Amint a fiú megfordult, Elena átrángatta a pulóvert Stefan fején, és gyorsan betekerte a fiú testét a fürdőköpenybe. Amikor Matt visszafordult, és átnyújtotta neki a törülközőt, azt Stefan nyaka köré tekerte, mint egy sálát. A pulzusa száguldott, az agya sebesen forgott.

Nem csoda, hogy Stefan ilyen gyenge, ilyen élettelen. Ó, te jó ég. Meg kell vizsgálnia, ki kell derítenie, mennyire sérült meg. De hogyan tehetné meg, amíg Matt és a többiek itt vannak?

– Hívok egy orvost – mondta Matt, a tekintetét Stefan arcán nyugtatva. – Segítségre van szüksége, Elena.

Elena bepánikolt. – Matt, ne... kérlek. Stefan... Stefan retteg az orvosoktól. Nem tudom, mi történne, ha idehoznál egyet. – Ez megint csak igaz volt, még ha nem is a teljes igazság. Elenának volt

némi fogalma arról, hogyan lehetne Stefanon segíteni, de addig nem tudta megtenni, amíg a többiek is ott voltak. Stefan fölé hajolt, a fiú kezét dörzsölgette, és megpróbált kitalálni valamit.

Mit tehetne? Védje meg Stefan titkát az élete árán is? Vagy árulja el, hogy megmenthesse? Megmentené, ha elmondaná Mattnek, Bonnie-nak és Meredithnek? A barátaira nézett, és megpróbálta elképzelni, hogyan reagálnának, ha megtudnák az igazságot Stefan Salvatoréről.

Nem lett volna értelme. Nem kockáztathat. A rettenetes felfedezéstől Elena is majdnem megőrült. Ha ő, aki szerelmes Stefanba, majdnem sikítva rohant el, mit tennének ezek hárman? És ott volt Tanner halála is. Ha tudnák, mi Stefan, képesek lennének valaha is elhinni, hogy ártatlan? Vagy a szívük mélyén mindig őt gyanúsítanák?

Elena lehunyta a szemét. Ez egyszerűen túl veszélyes. Meredith, Bonnie és Matt a barátai, de ezt az egy dolgot nem oszthatja meg velük. Az egész világon nincs senki, akire rábízhatná ezt a titkot. Egyedül kell megőriznie.

Felegyenesedett, és Mattre nézett. – Az orvosoktól fél, de egy ápolónót lehet, hogy kibírna. – Odafordult, ahol Bonnie és Meredith térdeltek a kandalló mellett. – Bonnie, mi van a nővéreddel?

– Maryvel? – pillantott Bonnie az órájára. – Ezen a héten délutános a klinikán, de mostanra valószínűleg hazaért. Csak...

– Akkor ez el van boronálva. Matt, te menj Bonnie-val, és kérjétek meg Maryt, hogy jöjjön el, és nézze meg Stefant. Ha ő is úgy érzi, orvosra van szüksége, akkor nem vitatkozom.

Matt habozott, majd élesen kifújta a levegőt. – Rendben. Még mindig úgy gondolom, hogy ez hiba, de... menjünk, Bonnie. Majd megszegünk pár közlekedési szabályt.

Miközben az ajtó felé indultak, Meredith a kandalló mellett maradt, és rezzenetlen, sötét szemekkel figyelte Elenát.

Elena állta a tekintetét. – Meredith... szerintem neked is velük kellene menned.

– Úgy gondolod? – Meredith pislogás nélkül figyelt, mintha a veséjébe próbálna látni. De aztán nem kérdezősködött tovább. Egy másodperc múlva bólintott, és egy szó nélkül követte Mattet és Bonnie-t.

Amikor Elena meghallotta, hogy becsukódik az ajtó a lépcső alján, sietve felegyenesítette a lámpát, ami az ágy mellett hevert, és felkapcsolta. Így legalább végig tudta nézni Stefan sérüléseit.

A fiú rosszabb színben volt, mint korábban; szó szerint majdnem olyan fehér volt, mint alatta a lepedő. Az ajka is fehér volt, és Elenának hirtelen Thomas Fell, Fell's Church alapítója jutott eszébe. Vagyis inkább Thomas Fell szobra, ami a feleségéé mellett fektet a sírládájuk tetején. Stefan éppen olyan márványszínű volt.

A kezén lévő vágások és sebek élénk lilában pompáztak, de már nem véreztek. Elena gyengéden elfordította a fiú fejét, hogy megnézzé a nyakát.

És ott volt. A lány automatikusan megérintette a saját nyakát, mintha ellenőrizni szeretné a hasonlóságot. De Stefan sérülése nem kis tűszúrásokból állt. Hanem mély, kegyetlen sebekből. Úgy nézett ki, mintha egy állat támadta volna meg, és próbálta volna feltépni a torkát.

Elenát ismét izzó fehér düh öntötte el. Ezúttal gyűlölet is keveredett bele. Rájött, hogy minden undora és haragja ellenére azelőtt nem is utálta Damont annyira. Nem igazán. De most... most *gyűlölte*. Olyan intenzív érzelemmel gyűlölte, amelyet még életében nem tapasztalt. Bántani akarta, bosszút akart állni rajta.

Ha lett volna nála karó abban a pillanatban, akkor szempillantás alatt Damon szívébe döfte volna.

De most Stefanra kellett gondolnia. Olyan rémisztően mozdulatlan volt a fiú. Ezt volt a legnehezebb elviselni, a teste céltudatosságának vagy ellenállásának hiányát, az ürességét. Erről volt szó. Úgy tűnt, mintha eltávozott volna az alakjából, és csak egy üres héjat hagyott volna maga mögött.

– Stefan! – A rázogatózás nem segített. Elena az egyik kezét a fiú hideg mellkasára helyezte, és megpróbálta kitapintani a szívverését. Ha volt is, nem érezte.

Higgadj le, Elena, mondta magának, miközben elcsitította agyának pánikra kész részét. Azt a részt, ami azt mondogatta: – És mi van, ha meghalt? Mi van, ha tényleg meghalt, és semmit nem tehetsz, hogy megmentsd?

Elena körülnézett, és észrevette a törött ablakot. Alatta üvegszilánkok heverték a padlón. A lány odament, és felvette az egyiket, majd nézte, hogy szikrázik a tűz fényénél. Milyen szép kis valami, és olyan éles, mint a borotvapenge, gondolta. Majd elszántan, a fogát összeszorítva, megvágta az ujját.

A fájdalomtól levegő után kapkodott. Egy pillanattal később vér gyűlt a sebbe és csorgott le az ujján, mint a viasz a gyertya oldalán. Gyorsan letérdelt Stefan mellé, és az ajkához nyomta az ujját.

A másik kezével megragadta a fiú ernyedtenyérét, és megérezte rajta az ezüstgyűrű súlyát. Maga is mozdulatlanul várt ott térdelve, akár egy szobor.

Majdnem elkerülte a figyelmét az első kis rezdülés. A szemét Stefan arcán tartotta, és csak a szeme sarkából kapta el a mellkasa emelkedését. De utána megremegtek a fiú ajkai az ujjá alatt, majd szétváltak, és Stefan reflexből nyelni kezdett.

– Ez az – suttogta Elena. – Gyerünk, Stefan.

A fiú szempillája megrebbent, és Elena éledező reménnyel érezte, hogy az ujjai viszonozzák a szorítást. Stefan még egyet nyelt.

– Igen. – Elena megvárta, hogy a fiú szeme megrezzenjen, és lassan kinyíljon, mielőtt hátradőlt volna. Majd a fél kezével matatni kezdett a pulóvere magas nyakán, és lehajtogatta az útból.

A fiú sötét szemei kábák voltak és súlyosak, de makacsabbak, mint valaha. – Nem – mondta Stefan rekedten suttogó hangon.

– Muszáj, Stefan. A többiek visszafelé tartanak, és egy ápolónő is van velük. Ebbe bele kellett egyeznem. És ha nem leszel elég jól ahhoz, hogy meggyőzd őket, hogy nem kell kórházba menned...

– Elena nem fejezte be a mondatot. Maga sem tudta, mit találna egy orvos vagy laboráns Stefan vizsgálata során. De azt igen, hogy Stefan tudja, és fél tőle.

De a fiú csak még megátalkodottabb képet vágott, és elfordult. – Nem tehetem – suttogta. – Túl veszélyes. Már így is... túl sokat ittam... tegnap.

Lehetséges, hogy még csak egy nap telt volna el azóta? Olyan volt, mintha egy éve történt volna. – Belehalnék? – kérdezte Elena.

– Stefan, válaszolj! Belehalnék?

– Nem... – Stefan hangja dacos volt. – De...

– Akkor muszáj megtennünk. Ne vitatkozz velem! – Elena fölé hajolt, és miközben megfogta a kezét, megérezte a fiú túláradó szomját. Elképesztette, hogy egyáltalán megpróbált tiltakozni. Olyan volt, mint egy éhező, aki egy nagy vacsora előtt állva képtelen levenni a szemét a gőzölgő tálakról, de nem hajlandó enni.

– Nem – mondta Stefan ismét, és Elenán végigömlött a tehetetlenség érzése. Stefan volt az egyetlen ismerőse, aki éppen olyan makacs tudott lenni, mint ő.

– De igen. És ha nem vagy hajlandó együttműködni, akkor megvágom valami másomat, például a csuklómát. – Eddig a lepedőbe nyomta az ujját, hogy elállítsa a vérzést; most felemelte megmutatni.

Stefan pupillája kitágult, az ajkai szétváltak. – Túl sok volt... már most is... – dűnnyögte, de a tekintete Elena ujján maradt, azon az élénk vércseppen a hegyén. – És nem tudom... leállítani...

– Semmi baj – suttogetta Elena. Ismét végighúzta az ujját a fiú ajkán, és érezte, hogy az befogadásra készen szétnyílik; majd fölé hajolt, és lehunyta a szemét.

A fiú ajka hűvös volt és száraz, amikor a torkához ért. A kezével megtámasztotta Elena tarkóját, miközben a szája megkereste a két korábbi kis sebet. Elena tartotta magát, és nem rezzent össze a rövid kis szúró fájdalomtól. Majd elmosolyodott.

Előtte csak Stefan fájdalmas szomját érezte, a kényszerítő éhségét. Most a kötelékükön keresztül csak vad örömet és kielégülést tapasztalt. Mély kielégülést, ahogy Stefan éhe fokozatosan enyhült.

A saját öröme az adásból fakadt, a tudatból, hogy a saját életével támogatja Stefant. Érezte a fiúba áramló erőt.

Idővel csillapulni kezdett az éhség intenzitása. De elmúlni még semmiképpen nem múlt el, és Elena nem értette, miért próbálja eltávolítani magától a fiú.

– Ennyi elég – mondta Stefan reszelős hangon, erővel eltolva Elenát. A lány kinyitotta a szemét, az álomszerű gyönyör megtört. A fiú szeme éppen olyan zöld volt, mint a mandragóra levele, és az arcán a ragadozók vad éhe tükröződött.

– Nem elég. Még mindig gyenge vagy...

– *Neked* elég. – Ismét taszított egyet Elenán, aki kétségbeesést látott csillanni zöld szemében. – Elena, ha még sokat iszom, akkor

megindul benned az átváltozás. És ha nem mész odébb, ha nem mész odébb tőlem *most azonnal*...

Elena az ágy lábához hátrált. Nézte, ahogy Stefan felül, és megigazítja a sötét köpenyt. A lámpafényben látta, hogy a bőre kapott egy kis színt, enyhe pír öntötte el a fehérséget. A haja sötét hullámok rendezetlen tengerébe száradt.

– Hiányoztál – mondta kedvesen. Hirtelen megkönnyebbülés lüktetett végig rajta, ami majdnem olyan erősen sajtott, mint korábban a félelem és a feszültség. Stefan él, és hozzá beszél. Végül minden jóra fog fordulni.

– Elena... – Találkozott a tekintetük, és Elenát elragadta a zöld tűz. Észre sem vette, hogy Stefan felé lépett, majd megállt, amikor a fiú felnevetett.

– Még soha nem láttalak ilyennek – mondta Stefan, mire Elena végignézett magán. A cipőjére és a farmerjára vörös agyag száradt, amiből nagyvonalúan jutott máshova is. A dzsekije elszakadt, és kilógott a bélése. Elenának kétsége sem volt afelől, hogy az arca foltos és piszkos, és *tudta*, hogy a haja összetapadt és kócos. Elena Gilbert, a Robert E. Lee makulátlan divatikonja szörnyen nézett ki. – Nekem tetszik – mondta Stefan, és ezúttal Elena is vele nevetett.

Még mindig kacagtak, amikor kinyílt az ajtó. Elena éberén megfeszült, a garbóját kezdte piszkálni, és körbenézett, nem maradt-e valami áruló jel a szobában. Stefan egyenesen felült, és megnyalta az ajkát.

– Jobban van! – örvendezett Bonnie, amikor beléptek a szobába, és meglátták Stefánt. Matt és Meredith közvetlenül mögötte haladtak, és az arcuk felragyogott a meglepetéstől és az örömtől. A negyedik ember, aki belépett, csak egy kicsit volt idősebb Bonnie-nál, de korát meghazudtoló magabiztosság áradt belőle.

Mary McCullogh azonnal a beteghez lépett, és kitapogatta a pulzusát.

– Szóval félsz az orvosoktól – jegyezte meg.

Stefan egy pillanatra zavartnak tűnt, de összeszedte magát. – Gyerekkori főbiáról van szó – magyarázta szégyenlős hangon. Oldalra pillantott Elenára, aki idegesen mosolygott, és egy aprót biccentett.

– De mindegy, mint látja, most már nincs szükségem orvosra.

– Ezt hadd döntsem el én. A pulzusod rendben. Sőt, meglepően lassú, még egy sportolóhoz képest is. Nem hinném, hogy hipotermiád lenne, de elég hideg vagy. Mérjük meg a hődet.

– Nem hinném, hogy erre szükség lenne. – Stefan csendesen, megnyugtatóan beszélt. Elena már hallotta tőle ezt a hangot, és tudta, mit csinál a fiú. De Mary oda se figyelt.

– Nyisd ki, kérlek.

– Majd én – mondta Elena gyorsan, és elvette Marytól a hőmérőt. De közben valahogy kicsúszott a kezéből a kis üvegeszköz. A kemény padlóra esett, és darabokra tört. – Ó, ne haragudj!

– Nem számít – mondta Stefan. – Már sokkal jobban vagyok, és egyre melegebb leszek.

Mary lenézett a szilánkokra a padlón, majd körbepillantott a szobában, és észrevette, mennyire fel van dülva. – Rendben – fordult körbe csípőre tett kézzel. – Mi történt itt?

Stefan még csak nem is pislogott. – Semmi különös. Flowers néni rettenetes háziasszony – mondta egyenesen Mary szemébe nézve.

Elena majdnem elnevette magát, és látta, hogy Mary is. Az idősebb lány azután inkább fintorgott egyet, és összefonta a kezét a mellkasán. – Gondolom, nem számíthatok egyenes válaszra –

mondta. – És láthatóan nem forogsz életveszélyben. Nem *kényseríthetek*, hogy menj el a kórházba. De erősen javasolom, hogy holnap nézsed meg magad.

– Köszönöm – válaszolta Stefan, és Elenának feltűnt, hogy ez nem egyenlő a beleegyezéssel.

– Elena, rád is rád férne egy kivizsgálás – jegyezte meg Bonnie.
– Hullasápadt vagy.

– Csak elfáradtam – válaszolta Elena. – Hosszú napunk volt.

– Azt javasolnám, hogy bújjál ágyba, és maradj is ott – mondta Mary. – Nem vagy vérszegény, ugye?

Elena leküzdötte a késztetést, hogy az arcához nyúljon. Tényleg ilyen sápadt lenne? – Nem, csak fáradt – ismételte meg. – Ha Stefan jól van, haza is mehetnénk.

Stefan biztatóan bólintott, és a szemében csillogó üzenet csak Elenának szólt. – Kaphatnánk egy percet? – mondta Marynek és a többieknek, mire ők levonultak a lépcsőn.

– Szia. Vigyázz magadra – mondta Elena hangosan, miközben megölelte. – Suttogva azt kérdezte: – Miért nem használtad az Erőt Maryn?

– Használtam – válaszolta Stefan borúsan. – Vagy legalábbis megpróbáltam. Biztos gyenge vagyok még. De ne aggódj, el fog múlni.

– Hát persze, hogy elmúlik – válaszolta Elena, de görcsbe rándult a gyomra. – De biztos vagy benne, hogy megleszel egyedül? Mi van, ha...

– Jól leszek. Te vagy az, akinek nem szabad egyedül maradnia. – Stefan hangja lágy volt, de határozott. – Elena, nem tudtalak figyelmeztetni. Igazad volt, Damon tényleg Fell's Churchben van.

– Tudom. Ő tette ezt veled, igaz? – Elena nem említette, hogy felkereste a férfit.

– Én... nem emlékszem. De ő veszélyes. Ma éjjel maradjon melletted Bonnie és Meredith, Elena. Nem akarom, hogy egyedül legyél. És vigyázz, senki ne hívjon be idegent a házba.

– Hazamegyünk, és lefekszünk – ígérte Elena mosolyogva. – Senkit nem fogunk behívni.

– Erre nagyon figyelj oda. – Stefan hangja a legcsekélyebb mértékben sem volt pajkos, és Elena lassan bólintott.

– Megértettem, Stefan. Óvatosak leszünk.

– Akkor jó. – Megcsókolták egymást, éppen csak összeért az ajkuk, de a kezük vonakodva vált el egymástól. – Mondd meg a többieknek, hogy köszönöm – tette hozzá.

– Megmondom.

Elena a ház előtt találkozott a társaival, és Matt felajánlotta, hogy hazaviszi Maryt, így Bonnie és Meredith vissza tudtak menni Elenával. Mary még mindig gyanakvással tekintett az éjszaka eseményeire, és Elena ezért nem is hibáztatta. Gondolkozni sem bírt. Túl fáradt volt.

– Nagyon köszöni mindnyájatoknak – jutott eszébe, miután Matt elhajtott.

– Nagyon... szívesen – válaszolta Bonnie, nagyot ásítva a két szó között, miközben Meredith kinyitotta neki az ajtót.

Meredith semmit nem mondott. Nagyon elcsendesedett, mióta otthagyták Elenát Stefannal.

Bonnie hirtelen felnevetett. – Egy dologról megfeledkeztünk – mondta. – A próféciaéről.

– Milyen próféciaéről? – kérdezte Elena.

– A hídról. Amit szerintetek mondtam. Nos, lementünk a hídrhoz, és végül nem várt ott a halál. Lehet, hogy félreértettétek a szavakat.

– Nem – válaszolta Meredith. – Jól hallottuk a szavakat.

– Nos, akkor talán egy másik hídról van szó. Vagy... mmm...

– Bonnie befészkelte magát a kabátjába, lehunyta a szemét, és be sem fejezte.

De Elena elméje befejezte helyette a mondatot. *Vagy egy másik időpontról.*

Amikor Meredith beindította az autót, felhuhogott egy bagoly.

November 2., szombat

Kedves Naplóm!

Ma reggel furcsán éreztem magam, amikor felébredtem. Nem tudom, hogy fogalmazzam meg. Egyrészt annyira gyenge voltam, hogy amikor megpróbáltam felállni, nem tartottak meg az izmaim. Másrészt viszont... jól éreztem magam. Olyan kellemesen, olyan nyugisan. Mintha egy aranyfényből készült ágyon lebegnék. Az sem érdekelt volna, ha soha többé nem tudok megmozdulni.

Aztán eszembe jutott Stefan, és megpróbáltam felállni, de Judith néni visszadugott az ágyba. Azt mondta, Bonnie és Meredith már órákkal azelőtt elmentek, és hogy olyan mélyen aludtam, hogy nem tudtak felébreszteni. Azt mondta, pihenésre van szükségem.

Szóval itt vagyok. Judith néni behozta a tévét, de nem érdekel. Szívesebben fekszem és írok, vagy egyszerűen csak fekszem.

Arra várok, hogy Stefan felhívjon. Azt mondta, fel fog. Vagy lehet, hogy nem. Nem emlékszem. Amikor felhív, muszáj lesz

November 3., vasárnap

Eloolvastam a tegnapi bejegyzésemet, és meg vagyok döbbenve. Mi van velem? Mondat közepén abbahagytam, és azt sem tudom, mit akartam írni. És nem magyaráztam el az új naplómát sem, meg semmi. Biztos teljesen ki voltam készülve.

Mindenesetre ez az új naplóm hivatalos megnyitása. A kisboltban vettem ezt a füzetet. Nem olyan szép, mint az előző, de ez van. Már feladtam a reményt, hogy valaha újra látom a régit. Bárki is lopta el, nem áll szándékában visszahozni. De amikor arra gondolok, hogy elolvassa a legbensőbb gondolataimat és érzéseimet Stefannal kapcsolatban, meg tudnám ölni. Miközben szimultán magam is meghalok a szégyentől.

Nem azt szégyellem, amit Stefan iránt érzek. De ez személyes dolog. És olyasmi is van benne, arról, ahogy csókol, ahogy ölel, amiről tudom, hogy nem akarná, hogy más is lássa.

Persze a titkáról nem írtam semmit. Akkor még nem tudtam. És amikor megtudtam, akkor értettem meg igazán, akkor jöttünk össze végre igazán. Most már egymás részei vagyunk. Úgy érzem, mintha rá vártam volna egész életemben.

Lehet, hogy azt gondolod, rettenetes vagyok, hogy őt szeretem, figyelembe véve, hogy mi ő. Erőszakos is tud lenni, és tudom, hogy szégyelli magát pár múltbéli tette miatt. De velem soha nem lenne erőszakos, a múlt pedig elmúlt. Annyi büntudat és fájdalom van benne. Meg akarom gyógyítani.

Nem tudom, most mi lesz; csak örülök, hogy biztonságban van. Ma elmentem a panzióba, és kiderült, hogy tegnap ott jártak a rendőrök. Stefan gyenge volt, és nem tudta az Erejét használni, hogy lerázza őket, de nem vádolták semmivel.

Csak kérdezősködtek. Stefan azt mondta, barátságosan viselkedtek, ami nekem gyanús. Az összes kérdés arra ment ki, hogy hol járt, amikor az öregembert megtámadták a híd alatt, és amikor Vickie Bennettet megtámadták a romtemplomban, és aznap éjjel, amikor Tanner tanár urat megölték az iskolában.

Nincs ellene semmi bizonyítékuk. Szóval, akkor kezdődtek ezek az esetek, amikor Fell's Churchbe költözött, és akkor mi van? Ez nem bizonyít semmit. Szóval, aznap vitatkozott Tannerrel. És akkor mi van? Vele mindenki csak vitatkozott. Szóval, eltűnt, miután megtalálták Tanner holttestét. De meglett, és nyilvánvaló, hogy őt is megtámadta ugyanaz a személy, aki a többi büntényt elkövette. Mary elmondta a rendőröknek, milyen állapotban volt. És ha valaha is megkérdeznék minket, Matt, Bonnie és Meredith velem együtt tanúsítják, hogy találunk rá. Nincs ellene bizonyíték.

Stefannal erről és más dolgokról is beszélgettünk. Olyan jó volt megint vele lenni, még akkor is, ha sápadt volt és fáradt. Még mindig nem emlékszik, hogyan végződött a csütörtök, de legnagyobb részt az történt, amit gyanítottam. Miután hazavitt, elment megkeresni Damont csütörtök éjjel. Veszekedtek. Stefan egy kútban kötött ki, félholtan. Nem kell zseninek lenni ahhoz, hogy kitaláljuk, mi történt.

Még mindig nem árultam el neki, hogy péntek reggel elmentem a temetőbe megkeresni Damont. Gondolom, holnap muszáj lesz. Ideges lesz, különösen, ha meghallja, mit mondott nekem Damon.

Hát, most ennyi. Fáradt vagyok. Ezt a naplót nyilvánvaló okokból jól elrejttem majd.

Elena kis szünetet tartott, és megnézte az utolsó sort. Majd hoz-
zátette:

*Ui.: Kíváncsi vagyok, ki lesz vajon az új tanárunk európai
történelemből?*

Bedugta a naplót a matraca alá, majd lekapcsolta a lámpát.

Elena mintha üres térben sétált volna végig a folyosón. Furcsa volt. Az iskolában általában üdvözetek záporoztak rá mindenfelől; egyik „szia, Elená”-t követte a másik, bárhova is ment. De aznap a tekintetek lesiklottak róla, amikor közeledett, vagy hirtelen mindenki nagyon el lett foglalva olyasmivel, amit csak neki háttal csinálhatott. Egész nap ez ment.

Az európai történelem osztályterme előtt Elena megtorpant. Már több diák ült odabent, a táblánál pedig egy idegen állt.

Maga is majdnem úgy nézett ki, mint egy diák. Szőkésbarna haja volt, kicsit hosszabbra hagyva, és kisportolt testalkata.

A táblára az „Alaric K. Saltzman” nevet írta. Amikor megfordult, Elena észrevette, hogy a mosolya is kislívs.

A mosoly nem tűnt el, miközben Elena leült, és további tanulók érkeztek. Stefan is köztük volt, a tekintetük összefonódott, és mellé ült, de nem szóltak egymáshoz. Senki nem beszélt. A teremben halotti csend volt.

Bonnie Elena másik oldalára ült le. Matt sem volt tőlük messze, de egyenesen maga elé meredt.

Utolsóinak Caroline Forbes és Tyler Smallwood érkezett. Együtt sétáltak be, és Elenának nem tetszett Caroline arckifejezése. Túl jól ismerte azt a macskamosolyt és azokat a résnyire szűkült, zöld

szemeket. A jóképű Tyler határozott arca ragyogott az elégedettségtől. A szeme alatti kék folt, ami Stefan öklétől származott, szinte teljesen eltűnt.

– Oké, kezdetnek miért nem toljuk körbe a padokat?

Elena figyelme visszavándorolt a terem elejében álló idegenhez. Aki még mindig mosolygott.

– Gyerünk, csináljuk meg. Így majd látjuk egymás arcát, miközben beszélgetünk – mondta.

A diákok némán engedelmeskedtek. Az idegen nem ült le Tanner asztalához; inkább behúzott egy széket a körbe, és támlával előre lovaglólülésben foglalt helyet rajta.

– Szóval – kezdte. – Tudom, hogy valószínűleg kíváncsiak vagytok rám. A nevem ott van a táblán: Alaric K. Saltzman. De szeretném, ha Alaricnek szólítanátok. Később majd elmondok magamról néhány dolgot, de először szeretném, ha ti beszélnétek. A többség számára valószínűleg nem könnyű nap ez a mai. Valaki, akit kedveltetek, eltávozott, és ez biztos fáj. Szeretnék lehetőséget adni arra, hogy megnyíljatok, és megosszátok velem és az osztálytársaitokkal ezeket az érzéseket. Szeretném, ha szembenéznének a fájdalmatokkal. Akkor a kapcsolatunk a bizalomra épülhet. Nos, ki akarja kezdeni?

Rámeredtek. Még csak a szempillája sem rezdült senkinek.

– Hát, lássuk akkor... mit szólsz hozzá? – Még mindig mosolyogva, bátorítóan intett egy csinos, szőke lánynak. – Áruld el, hogy hívnak, és mit érzel azzal kapcsolatban, ami történt.

A lány elvörösödve felállt. – Sue Carsonnak hívnak, és, izé... – Nagy levegőt vett, és kötelességtudóan folytatta. – És *félek*. Mert bárki is legyen az az örült, még szabadlábban van. És lehet, hogy én leszek a következő. – Ezzel leült.

– Köszönjük, Sue. Biztos vagyok benne, hogy sok osztálytársad érez ugyanígy. Úgy hallottam, hogy többen is a helyszínen voltak, amikor a tragédia bekövetkezett.

Padok nyikorogtak, ahogy a diákok zavartan fészkelődni kezdtek.

De Tyler Smallwood felállt, és mosolyra húzódó ajkai feltárták erős, fehér fogsorát.

– A legtöbben ott voltunk – mondta, és a tekintete Stefanra villant. Elena látta, hogy többen követik a pillantását. – Én közvetlenül azután értem oda, hogy Bonnie felfedezte a holttestet. És leginkább az foglalkoztat, hogy egy veszélyes gyilkos járja az utakat, és eddig senki nem tett semmit, hogy leállítsa. És... – Ezzel elhallgatott. Elena nem tudta, hogyan, de úgy érezte, Caroline állította le. Caroline hátradobta fényes, barnásvörös haját, és ismét keresztbe tette a lábát, amikor Tyler visszaült.

– Rendben, köszönöm. Szóval a legtöbben ott voltatok. Ettől duplán nehéz lesz az egész. Hallhatnánk azt, aki megtalálta a holttestet? Bonnie itt van? – nézett körbe a tanár.

Bonnie lassan felemelte a kezét, majd felállt. – Azt *hiszem*, én találtam meg – magyarázta. – Úgy értem, én voltam az első, aki megtudta, hogy tényleg halott, nem csak úgy tesz.

Alaric Saltzman enyhén döböntnek tűnt. – Hogy úgy tesz? Gyakran tett úgy, mintha meghalt volna? – Páran felvihogtak, és a tanár ismét megvillantotta kislátás mosolyát. Elena megfordult, és Stefanra pillantott, aki összevonta a szemöldökét.

– Nem... nem – válaszolta Bonnie. – Tudja, ő volt az áldozat. A Kísértetházban. Szóval egyébként is vér borította, bár csak művér. És ez részben az én hibám volt, mert ő nem akarta, én mondtam, hogy muszáj. Véres Hulla volt a szerepe szerint. De csak haj-

togatta, hogy az túl koszos, és amíg Stefan oda nem jött, és össze nem vitatkozott vele... – Bonnie elhallgatott. – Úgy értem, megbeszéltük vele, és végül beleegyezett, és elkezdődhetett a Kísértetház. És valamivel később észrevettem, hogy nem ül fel és ijesztgeti a gyerekeket, mint kellene, úgyhogy odamentem, és megkérdeztem, mi baja. De nem válaszolt. Csak... csak a mennyezetet bámulta. És akkor megérintettem, ő meg... rettenetes volt. A feje valahogy egyszerűen *lebillent*... – Bonnie hangja megremegett, és elnémult. A lány nyelt egyet.

Elena felállt, aztán Stefan, Matt és még néhányan. Elena megfogta Bonnie-t.

– Bonnie, semmi baj. Bonnie, ne; semmi baj.

– És csupa vér lett a kezem. Mindenütt vér volt, olyan sok vér...

– Bonnie hisztérikusan szipogott.

– Oké, szünet – szólalt meg Alaric Saltzman. – Elnézést kérek; nem akartalak ennyire felzaklatni. De azt hiszem, fel kell dolgoznod ezeket az érzelmeket. Nyilvánvaló, hogy szörnyű élményben volt részed.

Azzal felállt, és járkálni kezdett a körön belül, idegesen nyitogatva és csukogatva a tenyerét. Bonnie még mindig halkán szipogott.

– Tudom már – szólalt meg Alaric, és visszatért az arcára a kisfiús mosoly. – Szeretném kellemes élménnyel indítani a tanár-diák kapcsolatunkat, nem ebben a hangulatban. Mi lenne, ha ma este mindannyian átjönnétek hozzám, és fesztelenül beszélgethetnénk? Megismerhetnénk egymást, megbeszélhetnénk a történeteket. A barátaitokat is elhozhatjátok. Mit szóltok hozzá?

Újabb fél perc elképedt bámulás következett. Majd valaki megkérdezte: – Magához?

– Igen... ó, elfelejtettem. De ostoba vagyok. A Ramsey-házban szálltam meg, a Magnolia Avenue-n. – Felírta a címet a táblára. – Ramsey-ék a barátaim, és kölcsönadták a házukat, amíg szabadságon vannak. Charlottesville-ből jöttem, és az igazgató úr pénteken hívott fel, hogy megkérdezze, nem tudnék-e beugrani. Lecsaptam a lehetőségre. Ez az első tanári állásom.

– Akkor már értem – motyogta Elena.

– Biztos? – kérdezett vissza Stefan.

– Mindegy is, szóval, mit szóltok hozzá? Jó ötletnek tűnik? – nézett végig rajtuk Alaric Saltzman.

Senkinek nem volt szíve nemet mondani. Elszórt igenek és perszék hangzottak fel.

– Rendben, akkor ezt megbeszéltük. Az üdítőkről én gondoskodom, aztán megismerkedünk egymással. Egyébként... – Kinyitotta az osztálynaplót, és végignézett rajta. – Ezen az órán a részvétel fogja kitenni az év végi jegyetek felét. – Felpillantott, és elmosolyodott. – És most hazamehettek.

– Hogy van képe – dűnnyögte valaki, miközben Elena kiment az ajtón. Bonnie mögötte ment, de Alaric Saltzman visszahívta.

– Azok, akik megosztották velünk az élményeiket, itt maradnának egy percre?

Stefannak is mennie kellett. – Meg kell néznem, lesz-e edzés – mondta. – Valószínűleg lefűjták, de biztosra szeretnék menni.

Elena aggódott. – És ha nem fűjták le, szerinted eléggé jól vagy hozzá?

– Jól leszek – tért ki Stefan a válasz elől. Ám Elena látta, hogy még mindig beesett az arca, és úgy mozog, mintha fájna valamije. – A szekrényednél találkozunk – tette hozzá.

Elena bólintott. Amikor a szekrényéhez ért, látta, hogy Caroline két lánnyal beszélget a közelben. Három szempár követte minden mozdulatát, miközben elpakolta a könyveit, de amikor felnézett, ketten hirtelen elkapták a tekintetüket. Csak Caroline bámulta továbbra is, enyhén oldalra billentett fejjel, miközben odasúgott valamit a másik két lánynak.

Elenának elege lett. Becsapta a szekrényajtót, és egyenesen a lányokhoz sétált. – Szia Becky, szia, Sheila – köszönt. Majd jóval hangsúlyosabban: – Szia, Caroline.

Becky és Sheila elmotyogtak egy szíát, majd hozzátették, hogy menniük kell. Elena még csak utánuk sem fordult. Caroline pillantását tartotta fogva.

– Mi folyik itt? – követelt magyarázatot.

– Hogy mi folyik? – Caroline láthatóan élvezte a helyzetet, és megpróbálta minél inkább elhúzni. – Kivel mi folyik?

– Veled, Caroline. Mindenkiel. Ne tegyél úgy, mintha nem kavarnál valamit, mert tudom, hogy igen. Az emberek egész nap kerülnek, mintha pestises lennék, te meg olyan arcot vágasz, mintha megnyerted volna a lottó ötöst. Mit csináltál?

Caroline udvariasan érdeklődő arckifejezése eltűnt, és a lány elővette a macskamosolyát. – Mondtam, amikor elkezdődött az iskola, hogy idén másképp mennek majd a dolgok, Elena – válaszolta. – Figyelmeztettelek, hogy kezd inogni a trónod. De ezt nem *én* csináltam. Ami történik, az egyszerű, természetes kiválasztódás. A dzsungel törvénye.

– De *mi* történik?

– Nos, elég, ha annyit mondok, hogy aki gyilkosokkal jár, az ne számítson nagy népszerűsége.

Elena szíve úgy elszorult, mintha Caroline megütötte volna. Egy pillanatra alig tudott ellenállni a kísértésnek, hogy visszaüssön. Majd fogcsikorgatva azt válaszolta: – Ez nem igaz. Stefan nem csinált semmit. A rendőrség kihallgatta, és tisztázta magát.

Caroline vállat vont. Leereszkedő mosollyal nézett rá. – Elena, óvodás korunk óta ismerjük egymást – mondta. – Úgyhogy a régi szép idők emlékére adnék neked egy tanácsot: ejtsd Stefánt. Ha most azonnal megteszed, akkor esetleg elkerülheted, hogy társadalmilag leprássá válj. Ha nem, akár egy kis csengőt is vehetsz magadnak.

Harag bénította meg Elenát, miközben Caroline elfordult és el-sétált, a lámpák fényében folyadékként hullámozott utána vörösés-barna haja. Aztán magához tért.

– Caroline. – A lány visszafordult. – Te is elmész abba a buliba a Ramsey-házba?

– Gondolom, igen. Miért?

– Mert én is ott leszek. Stefannal. Viszlát a dzsungelben. – Ez-úttal Elena fordult el.

Távozásának hatásosságából majdnem levont egy kicsit az enyhe bizonytalanság, amikor meglátott egy vékony, árnyékos alakot a folyosó végén. A lépte egy pillanatra kiesett a ritmusból, de amikor közelebb ért, felismerte Stefánt.

Tudta, hogy a mosolya erőltetettnek tűnik, és amikor egymás mellett kiléptek az épületből, visszanézett a szekrény sor felé.

– Szóval lefújták a futballedzést? – kérdezte.

Stefan bólintott. – Ez meg mi volt az előbb? – érdeklődött csendesen.

– Semmi. Megkérdeztem Caroline-t, megy-e a mai buliba. – Elena hátrabillentette a fejét, hogy megnézzze magának a szürke, baljós égboltot.

– És csak erről beszélgettetek?

Elena felidézte, mit mondott Stefan a szobájában. Hogy jobban lát, mint egy ember, és jobban is hall. Vajon elég jól ahhoz, hogy elkapja, mit beszélnek tizenkét méterrel odébb a folyosón?

– Igen – válaszolta dacosan, még mindig a felhőket figyelve.

– És ettől húztad fel magad ennyire?

– Igen – felelte Elena ugyanolyan hangon.

Megérezte magán a fiú tekintetét. – Elena, ez nem igaz.

– Hát, ha tudsz olvasni a gondolataimban, akkor nem kell kérdéseket feltenned, igaz?

Most már szembenéztek egymással. Stefan feszült volt, az ajka szigorú vonallá keskenyedett. – Tudod, hogy nem tenném. De azt hittem, te vagy az, akinek annyira fontos az őszinteség egy kapcsolatban.

– Rendben. Caroline seggfej volt, mint mindig, és a gyilkosságról hablatyolt. És akkor mi van? Téged ez miért zavar?

– Mert – válaszolta Stefan egyszerűen és nyersen – lehet, hogy igaza van. Nem a gyilkossággal, hanem veled kapcsolatban. Veled és velem. Tudnom kellett volna, hogy ez fog történni. Nem csak ő csinálja, igaz? Egész nap éreztem az ellenségességet és a félelmet, de túl fáradt voltam, hogy kielemezzem. Azt hiszik, én vagyok a gyilkos, és rajtad állnak bosszút.

– Nem számít, hogy mit hisznek! Tévednek, és erre ők is rá fognak jönni. És utána minden olyan lesz, mint azelőtt.

Vágyakozó mosoly terült el Stefan arcán. – Ezt te sem hiszed el, ugye? – Elkapta a pillantását, és megkeményedett az arca. – És mi van, ha nem? Mi van, ha minden csak rosszabb lesz?

– Mit akarsz mondani?

– Lehet, hogy jobb lenne... – Stefan nagy levegőt vett, és óvatosan folytatta. – Lehet, hogy jobb lenne, ha egy darabig nem találkozoznánk. Ha azt hiszik, nem vagyunk már együtt, akkor békén hagynak.

Elena rámeredt. – És te képes lennél rá? Képes lennél nem találkozni és nem beszélni velem, ki tudja, meddig?

– Ha szükséges, akkor igen. Úgy tehetnénk, mintha szakítottunk volna. – Stefan állta megfeszült.

Elena megint csak bámult. Majd Stefan elé került, és közelebb lépett hozzá, annyira közel, hogy szinte egymáshoz értek. Stefannak le kellett néznie Elena néhány centire lévő szemébe.

– Csak egyetlen esetben hirdetném ki az iskola előtt, hogy szakítottunk – szólalt meg Elena. – Ha azt mondanád, hogy nem szeretsz, és nem akarsz látni. Mondd ki, Stefan, gyerünk. Mondd, hogy már nem akarsz velem lenni.

Stefan lélegzete elakadt. Lebámult Elenára. Zöld szeme, mint egy macskáé: smaragd-, malachit- és magyalmazöld sávok váltakoztak benne.

– Mondd ki – folytatta Elena. – Mondd, hogy kibírnád nélkülem, Stefan. Mondd, hogy...

Nem sikerült befejeznie a mondatot. Stefan szája a szájára tapadt, és beléfojtotta a szót.

KÉT VÁMPÍRFIVÉR KÖZT ÖRLÖDVE

Lisa Jane Smith

Vámpírnaplók 2.

Küzdelem

Damon: elhatározta, hogy megszerzi Elenát. Saját testvére életére tör, hogy az övé legyen a lány.

Stefan: elkeseredetten vágyik a hatalomra, hogy elpusztítsa Damont és megvédje Elenát. Kénytelen engedni vérszomjának.

Elena: a lány, aki bárkit választhatna, egy szerelmi háromszög kellős közepén találja magát... és megtörténhet a tragédia!

*Kövesd a Vámpírnaplók titkát,
ne maradj le az egyre drámaibb fordulatokról.*

*Küzdelem után árad a Harag.
Mivé fajul a szerelem? Mivé fajul a gyűlölet?*

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

2 499 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

r a b u l e j t